

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

1947

Петро Андрусів

РІК IV. Ч. 6 ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЧЕРВЕНЬ, 1947

ЦІНА 15 ЦЕНТІВ

PHILADELPHIA, PA., JUNE, 1947 VOL. IV No. 6

ТРИ ДЕРЖАВИ ПРОТИ УПА

Ассосіейтед Пресс подала таку телеграму з Варшави з датою 18 травня:

Російські й польські війська об'єдналися сьогодні задля акції проти пожег ліса що поширилися у південно-східній Польщі, які як передають, чинили українські націоналістичні загони, незадоволені з прогнання українців до Росії.

Кажуть що пожега лісів це нова стратегія впертих українських загонів, які в теперішню пору є найбільшою внутрішньою заморокою Польщі.

На розмір української акції вказує недавня заява польського уряду про порозуміння з Росією й Чехословаччиною щодо спільної політики в акції для зліквідування загонів.

На підставі польсько-російського пакту про репатріацію, виселено до Росії 484,000 українців що жили головню у східній Польщі. Тепер деякі з українців вертаються вночі через границю, щоб, атакувати, палити й ограблювати свої села, які були примушені покинути.

ВШАНУВАЛИ ІВАНА ПАНЧУКА, ГОЛОВУ ЗУАДЖ

Детройтська українська громада вшанувала великим бенкетом у Народнім Домі довголітню працю адвоката Івана Панчука, одного з своїх найактивніших громадських діячів.

Відомий широко між американцями й своїми, адвокат Панчук — це представник того молодого покоління що найкраще зуміло поєднати свою любов до батьківщини Америки з глибоким розумінням та любов'ю до визвольних змагань свого поневоленого народу, й уміло та успішно проявляє це поєднання у всіх своїх ділах.

У бенкеті взяли участь посадник міста Детройту й міські радні, судді та представники американських організацій, а від ЗУА Допомогового Комітету Др. Володимир Галан.

ВИСИЛАЮТЬ НЕГАЙНУ ДОПОМОГУ

Секретар війни Роберт П. Паттерсон заявив, що уряд Злучених Держав висилає негайно великі припаси харчів до Європи, щоб зарадити харчовій кризі.

УСПІХ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕЛЕГАЦІЇ НА МІЖНАРОДНОМУ ЖІНОЧОМУ КОНГРЕСІ В ПАРИЖІ (Опис на 4 сторони)

III. Міжнародний Жіночий Конгрес в Парижі. Фрагмент салі В САЛІ НАРАД

III. Міжнародний Жіночий Конгрес в Парижі. Кілька делегаток в національних строях. Обі країни — українські делегатки

ДІ СТОРІ ОФ ЮКРЕЙН

Філософська Бібліотека в Нью Йорку видала, заходами Українського Народного Союзу, більшу історичну працю про Україну п. з. „Історія України”, яку написав професор Коломбійського університету в Нью Йорку, Кларенс А. Маннінг. Книжка 326 сторін, коштує \$3.75.

Автор у своїй праці ставиться із щирою симпатією до українського народу, якого історію називає трагічною. Пишучи про теперішні часи, він вказує на важку неволю Укра-

їни у московському ярмі, на те що вона позбавлена усіх своїх прав і багатств, і апелює до свобідних націй, щоб допомогли привернути незалежність української нації.

100,000 УКРАЇНЦІВ У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

У східній частині Словаччини осталося ще коло 100,000 українців які ще тепер мають українські школи. Прем'єр Чехословаччини, комуніст Климент Готтвалд заявив, що вони „можуть лишитись” на своїй землі, якщо цього бажать.

ЗБОРИ ОСНУ

Дня 11 травня відбулися в Нью Йорку ширші сходини недавно створеної Організації Самодопомоги Нової Української Іміграції, яка має завдання допомагати новим українським переселенцям у Злучених Державах.

Сходини відкрив і проводив проф. Петро Андрусів, голова ОСНУ.

Показалося, що наше громадянство і деякі організації не ставляться з належним розумінням до цієї нової організації, але „перші леди” з трудом реломлюються, й вона здобуває собі прихильників. Матеріальні труднощі треба спершу побороти, бо до тепер організація одержала тільки 100 доларів від ЗУАДЖКомітету й 50 дол. від Централі Союзу Українок Америки на початкову працю.

Щоб забезпечити організацію необхідними фондами у плані улаштування імпрез, вистав, і рефератів. Офіс вже налаштовано і починається нормальна праця: піклування новими імігрантами з їх приїздом, збирання адрес де їх можна послати на працю. Планується створити відділи по всіх містах де вже є відповідне число нових імігрантів, й поділити організацію на секції: допомоги, імпрез, жіночу й студентську, які працювалиб кожна у своїй ділянці.

НАШІ СКИТАЛЬЦІ ДІСТАЛИ ДОПОМОГУ

З Інсбруку, Австрія повідомляють що вони одержали й розділюють між українських скитальців у таборах одіж і черевики (260 бейлів одіжі, 24 пак взуття) в тому 1,000 пар нових черевиків закуплених від американської армії, які вислав ЗУАДЖКомітет у Філадельфії

ЗУАДЖКомітет закупив теж додаткові харчі від Міжнародного Червоного Хреста у Швейцарії, які теж розділюють в українських таборах.

Допомогова акція для українських дітей-скитальців, під слом „Діти—Дітям” заходами учениць Академії св. Василія була проголошена по всій Америці.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Передплата у Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 15 центів.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

За допущення збігців до Америки

В палаті послів у Вашингтоні є проєкт закону Страттона про допущення поза квотою, протягом наступних 4 років 400,000 збігців і переміщених осіб до Злучених Держав. В судейським субкомітеті назначені у цій справі переслухи.

Голова комісії, посол Френк Фелловс із Мейн, незадоволений з того біла (проєкту закону), й сказав що його підтримує сильна, добре заплачена "лаббі" (плачені посередники які добувають "впливи" в конгресі для різних білів для заінтересованих груп), що вказувало на неприхильність до проєкту деяких кол в Конгресі.

Відома журналістка Анна О'Гер МекКормик з цього приводу написала довшу оборону проєкту 2910 у своїй черговій колонні в ньюйорським Таймсі. Вона каже що справа допущення 400,000 збігців до Америки це не є жадна пропаганда, але тільки віднова старої доброї американської традиції, що Злучені Держави відкривають свої брами для захисту бездомних і переслідуваних, якими в теперішню пору є власне збігці й переміщені особи в Європі, а з яких за проєктом Страттона малиб перевезти 400,000 до Америки протягом 4 літ.

Вона зазначає що половина збігців є жінки й діти, й що перевезення їх до Америки облекшилоб витрати американської окупаційної влади в Німеччині, тому що тут ними займаються сім'ї, приятелі, церковні й громадянські установи які згодились покрити всі витрати й забезпечити для них домівку.

Також з цього приводу ньюйорський Таймс піддержав у своїй статті справу допущення збігців і переміщених осіб до Америки.

Таймс пригадує що протягом минулого року прибули до Америки всього 12,000 збігців, що репрезентували яких 20 національностей, які поселились у 156 мстах, місточках, селах у 35 стейтах.

Для того малого числа, каже часопис, світило світло Статуї Свободи. Але ще для 834,000 лікарів, адвокатів, артистів, торговців, хліборобських робітників у таборах збігців панує затьма на віру в людське заінтересування й пристойності.

Яка їхня вина? — питається Таймс, невжеж те що вони були на примусовій невільничій праці в Німеччині підчас війни, а тепер жахаються своїх домашніх урядів, або як балтійські народи, які кажуть що не мають вже свого краю?

Таймс зазначає що від 1940 року допущено до Америки у межах квоти всього 161,971 — а 914,762 квотових чисел остались неужиті. Газета кінчить пригадкою що президент Труман і багато конгресменів заявлялись за конечність окремих законів про допущення більшого числа збігців, без зміни теперішніх і міграційних законів, а такі проєкти власне тепер є перед Конгресом, проєкт Страттона про допущення 400,000 поза квотою, і били Айвса і Джавитса про негайне допущення воєнних сиріт нижче 14 років.

Справа допущення значнішого числа збігців до Америки поза квотою, стало вже національним питанням американського народу. Перший почин до цього дав президент Труман. На його гуманітарний апель відгукнулись широкі кола громадянства. Багато великих установ, церков, товариств апелюють тепер з усіх сторін краю до Конгресу у Вашингтоні про допущення значнішого числа збігців та переміщених осіб. Тут не треба пролаганди ані "лаббі", бо окремі організації висилали своїх речників до таборів збігців у Німеччині, Австрії й Італії, й переконались на місці що це людський обов'язок рятувати жертви тоталітарних нацистичних і большевицьких катів, що Америка, яка воювала проти тоталітаризму й його розбою, має обов'язок перед історією допомогти цим жертвам. Переселити й прийняти у

Народна праця --- обов'язок усіх

Наперед треба згодитись з тим, що народна праця не панщина й ніхто нас до неї негайкою з хати виганяти не буде. Хто не глухий і хто не замикає очей на те що кругом нас діється, хто просто відчуває, в якому часі живемо, чого від нас українок теперішній момент вимагає, — не жде аж на пришуку, але сама з власної волі зголошується до організаційної народної праці. Не треба думати що вписавшись до організації й заплативши місячну вкладку, ми вже працюємо для народу. Неодна членка думає що кілька її центів заплачені місячно, вже заступлять її працю в організації. Так воно не є.

Спитається може: Чи це малоб значити що я вже не маю платити вкладки, а тільки працювати й так вже стати членкою? Ні, і так воно не є, бо ми знаємо що кожна організація потребує грошей для ведення й поширення праці за яку взялась, отже ваша вкладка потрібна, але ваша активна діяльність ще більш конечна.

На питання, що значить бути активною членкою, відповідь дуже проста. Приходиться на збори відділу кожного разу як вас покличуть, не відмовляйтесь від ніякої праці яку вам доручать зробити у відділі. Не вимовляйтесь: Не вміло, не маю часу, хай хто інший це зробить. Не слід теж думати, що для праці в організації треба особливого хисту.

Не лицемірно самі перед собою, та визнаймо собі щиро й відкрито одну правду: Хто йде між народ, той мусить перш за все його любити. Щоб працювати для народу, ми вступаємо в організацію, й свою любов мусимо показати — не словами а ділами.

Хоч для українського народу слово "організація" було завжди особливо важне з уваги на його політичне положення, то тепер, як ніколи передтим ми стоїмо перед важним питанням життя й смерті нації. Тому під цю пору слово "організуватися" значить для нас українок — знаходити дороги порозуміння, наближатись духово та об'єднуватись законом національного сподіння. До цього треба мати серце, українське серце, так як мав наш батько Тарас Шевченко, Леся Українка, Іван Франко, сотки тисяч культурних робітників, мільони героїв на полі битви й тих що ще сьогодні несуть жовто-блакитний прапор високо і чесно.

Статут Союзу Українок каже так: "Завдання СВА є організувати жінок українського походження що живуть в Америці, з метою спільної громадської праці та взаємної помочі, в цілях культурно-освітніх, економічних, пропаганди серед чужих народів, допомогової акції й т. п. як буде вирішено конвенціями СВА".

Союз Українок Америки повстав для цілей які служать народові українському у його визвольних змаганнях. Програма його широка. Кожна членка має нагоду користуватись хистом який має й працювати як може.

Бездільно сидіти не можна, треба бути активною членкою, а так й самі побачите, скільки доброго можете зробити. Коли любите свій народ, йдіть між нього й працюйте щиро.

Союз Українок кличе вас до праці.

Павлина Панамаренко, 1-ша місце-голова СВА.

4 роках 400,000 жертв розбою не є великим пожертвуванням для американської нації. Навпаки, вона скористає з припливу нових фахових сил, загартованих у важких пережиттях, які безсумніву зуміють як слід оцінити свободу землі Вашингтона.

Тому треба сподіватися що проєкт Страттона стане законом як найскоріше, що переможе стара американська традиція гуманності й помочі переслідуваним за віру й демократію.

Українських збігців у таборах є велике число, й вони є жертвою катів нацистичних і большевицьких. Їх треба рятувати, тим більше що загроза з боку тоталітарної Москви для збігців які щиро стоять за свободу й демократію, не минула й не мине, поки не минеться та тоталітарна влада.

Й задля цього українські організації радо приєднались до акції у справі піддержання проєкту Страттона в Конгресі. Між ними, й Союз Українок Америки також посіли з апелем до Конгресу у цій важній справі, висилаючи телеграми до судової субкомісії й комісії, а також до окремих послів, із заявою про піддержку проєкту.

Самі сподівання що добра справа переможе не допоможуть, тому треба щоб її допилювали ті що вірять у добру справу та бажають їй перемоги. А відділи СВА того бажають й тому теж вишлють телеграми й листи до Конгресу у Вашингтоні.

Л-ка.

Важне для відділів СВА, в справі 69 фунтових пакунків. American Council of Voluntary Agencies for Foreign Service (спільної організації для допомогових комітетів) повідомляє:

Американська військова окупаційна влада в Німеччині і УНРРА, заборонили від тепер висилку яких небудь пакунків і листів для скитальців на адреси працівників добродійних організацій стаціонарних в Німеччині й Австрії. Всі того роду висилки будуть від тепер завернені. Що станеться з тими посилками що вже в дорозі — ще не рішено.

Це зроблено не із якогось виразно неприхильного замислу, а тому, що дотичні військові американські почти були дуже перетяжені цими посилками. До того були підозріння що цієї дороги могли вживати пачкарі товарів для "чорного ринку".

З уваги на цю оповістку проситься відділів здержати всі намічені посилки 69 фунтових пакунків до таборів аж до часу, коли знайдеться певна дорога. В міжчасі треба вже закуплені чи зібрані матеріали харчів і одіжи висилати на подані адреси тільки в 11 фунтових пачках. Ці відділи що не мають тепер згуртованих засобів, а планували висилати пакунки, можуть вжити гроші на замовлення пачок КАРЕ з харчами, й подавати на адреси таборових директорок, яких адреси Централі післала відділам для листів. Ці директорки будуть харчі розділювати в таборах.

На адресу о. І. С. АПО 757 проситься більше пакунків не посылати. Більш інформацій подасть Централі СВА на бажання.

Новий молодечий відділ СВА заснувався у Філадельфії, Па., і йому призначено число 57. Дуже радіємо й вітаємо нових робітниць та складаємо найщиріші побажання успіху. Цей молодий цвіт нашої громади (бо це дівчата у вищих класах гайскул і ті що недавно його покінчили) дає нам багато надій і віру що добра праця не гине безслідно. СВА має у Філадельфії ще один молодечий відділ 52, який існує вже понад 9 років, і він причинився до завязання другого молодечого відділу-57, а навіть дав їм грошову підмогу на початок, на плачення чартеру і річної вкладки. Відділ 52 буде гарним прикладом для відділу 57-мого бо за 9 років свого існування зробив багато корисної й патріотичної праці. Дякуємо 52 відділові за поміч.

Дякуємо тим відділам що виповнили свої зобов'язання до Централі ще перед піврічним замкненням книжок. Фінансовий звіт від 1 червня 1946 до 31 травня 1947 відділи одержать в найближчому часі.

Від Адміністрації "Нашого Життя".

Вже пятий місяць минувся в 1947 році, а ще є багато читачок які не відновили своєї передплати. Тому просимо про це самим подбати, й заощадити праці й часу на писання упімнень. Є ще певне число передплатниць що довгують за 1946, та цих на жаль не можемо довше держати на листі.

Звертаємо увагу тих що жалуються на не точне доручення "Нашого Життя". В першу чергу просимо їх звернути увагу свого поштаря, бо адресар кожного місяця провірюємо, й тяжко щоб із нашої вини газета не доходила. Ті що змінюють адресу повинні нас негайно повідомити, а не ждати аж зробить це пошта, бо за таке поштове повідомлення мусимо платити. Платимо теж в друкарні за змінення адреси, отже треба прислати в листі 10 центів (можна поштовими марками). Коли трапиться що газета не прийшла один або два місяці, просим теж зараз повідомити адміністрацію Нашого Життя, а ми вишлемо вам ті числа з Централі.

В справі допущення збігців і переміщених осіб до Злучених Держав поза квотою, в Конгресі у Вашингтоні є проект закона Страттона. В цій справі Централі вислала телеграми до:

Representative Frank Fellows, Chairman, Judiciary Subcommittee, Representative Earl C. Michener, Chairman, House Judiciary Committee, Representative Charles A. Halleck (Majority House Floor Leader); Representative Sam Rayburn, Minority House Floor Leader; Representative James Gallagher, (Philadelphia District) all at the House of Representatives, Washington, D. C.

Проситься відділи вислати теж телеграми або листи у цій справі до усіх вище поданих осіб крім Джеймса Галлагера. На його місце подати ім'я конгресмена дістрікту в якому живе. **Екзекутива СВА.**

Важна місія нашого часопису

„Наше Життя”, яке три і пів року тому наче за помахом чародійної палочки висунулося з мрій і плянів та стало дійсністю, вспіло за цей короткий час закріпити своє місце серед свідомого українського жіноцтва в Америці. Закріпило його під оглядом духового корму, цебто стало чимось вроді певного вітаміну, без якого не тільки союзянці, але взагалі свідомій громадянці годі обійтись. Докази на це є різні, а одним з них це постійний прибуток нових передплат.

Яку велику вагу має газета для самої організації, про це вже хіба нема сумніву „Наше Життя” не тільки служить як внутрішній лучник між Централію СВА а його клітинами-відділами, але сповняє важну роллю на зовні. Бо відзеркалює життя і напрямні організації чим скріплює її місце у громадянстві.

Не сама теорія але практика виказує, що ніяка центральна організація особливо ідеологічна не всилі повести успішну працю без преси. Бо преа це найголовніший засіб поширення ідеології даної організації, та добування їй прихильників й однодумців.

Ми союзянки знаємо, як то эле бути без свого часопису або йти в комірне. Тож повинні дійсно оцінити цей здобуток наших довголітніх змагань, свою власну газету. Цінити її тому, що багато труднощів треба було побороти поки можна було взятися за це діло, і тому що вона для нас і СВА необхідна, а ще важніше що це одинока самостійна українська жіноча газета на світі у теперішній час.

Подумаймо тільки, перед минулою війною наші сестри в рідному краю видавали чотири свої журнали, тепер же не мають змоги видавати й одного листочка. На скитальщині „Обеднання Українських Жінок” зачало видавати журнал „Громадянка”, але його заграницю не можна висилати, а другі організації туляться в різних „жіночих сторінках” і „жіночих кутиках” А тут ми, як частина українського жіноцтва, маємо цей великий привілей нести цю горючу скипку самостійного часопису не тільки для Америки, але й Канади, Європи, Бразилії й Аргентини. З цього ми повинні бути горді й рівночасно відчувати велику відповідальність за безнастання її горіння.

Відомо, що „Наше Життя” підходить до душі й розуміння наших читачів, бо приходять листи з похвалами й побажаннями. Це дуже гарно, бо такі об'яви задоволення додають охоти до дальшої праці. Та на жаль на самих гарних словах газета не може вдержатись, ані навіть на передплатах в невистарчальній кількості.

Про це мусять памятати передплатники, а особливо відділи СВА, яким чи не найбільше залежить на вдержанні газети. Тому час від часу треба пригадати газету, і щось відділити на її піддержку. Особливо ми союзянки мусимо памятати про нашу повинність заповнити існування часопису „Наше Життя”, щоб він міг сповняти цю важну місію, яка йому тепер припала.

Олена Штогрин, пресова референтна СВА.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА В ТРАВНІ, 1947

Річна вкладка і організаційний фонд

Від. 8 Бронкс	20.00	—
Від. 16, Детройт	20.00	5.00
Від. 57, Філад. мол. новий	10.00	—
Від. 57, Філад. чартер	5.00	—

Пресовий Фонд

Від. 5, Детройт, збірка	22.50
Від. 6, Рочестер (за 1946)	10.00
Від. 7, Акрон, Огайо	20.00
Відділ 8, Бронкс	10.00
Відділ 16 Детройт, Міш.	25.00
Юлія Кульчицька, Детройт,	2.50
Паві Флічук, Рочестер	1.00
Катерина Дзядек, Дірборн, Міш.	2.00
Анна Гладун, Нью Йорк Ситі	2.00

На видання творів Лесі Українки

Відділ 16 Детройт	50.00
Відділ 37 Детройт	10.00
Ангела Банах, Філадельфія	10.00

Ангела Банах, фін. секр
Марія Бабяк, касієрка

ПЕРЕДПЛАТИ ПРИСЛАЛИ В ТРАВНІ 1947

Олена Швед, Ричмонд Гилл, Н. Й.	13
Катерина Кузьма, Ньюарк,	10

Олена Штогрин, Філадельфія	6
Анна Бодак, Бруклін	5
Марія Фецашин, Клівленд, О.	3
Марія Процай, Мінеаполіс	3
Марія Коровіц, Аллентаві	2
Ан. Пастушан, Рочестер	2
Катерина Ярош Філадельфія	2
Ліна Печак, Рочестер	2
Емілія Угорчак, Белвил, Н. Дж.	2

По 1 перед. прислали: о. Андрій Кість, Мінеаполіс, Міш., Анна Сивуляк, Філадельфія, Анна Гнатюк, Елізабет, Кат. Литвин, Риджвуд, Н. Й., Юлія Кульчицька Детройт, Катер. Сарабун, Бриджпорт, Па., Ірина Козаченко, Детройт, Оленсандра Небоженко, Детройт, Ева Лішак Дірборн, Міш., Катерина Дзядек, Дірборн, Міш., Анаст. Кердл, Горнед, Н. Й., Анна Гладун, Дарія Кульчицька, Нью Йорк Ситі.

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

В наступному числі Нашого Життя зачнемо друкувати „Бердичівська Ніч”, спомини учасниці жакливної події у в'язниці в Бердичеві, перед вибухом німецько-большевицької війни, яка ввійшла в історію українського визвольного руху.

Третій Міжнародний Жіночий Конгрес в Парижі

(Власна кореспонденція Нашого Життя)

В днях від 26 квітня до 2 травня в саях УНЕСКО в Парижі відбувся 3-ій Міжнародний Жіночий Конгрес під гаслом: „У світі, який треба змінити, мати стане мотором людського поступу”. Почесну президію творили мадам Венсан, Оріоль і мадам Чянг Кай Шек. Велика зала палати ледви помістила 800 різнонаціональних та французьких делегаток, журналістів та гостей серед яких було кількох французьких міністрів, амбасадорів кількох держав, яких делегатки брали участь в конгресі а також єпископи й серед них папський нунцій.

„Союз Українок у Франції”, який минулого року мусів робити заходи, щоб взяти участь у скромному французькому конгресі — цим разом дістав офіційне запрошення на цей Міжнародний Конгрес. Коли українська делегація в особах пп. Писнячевської, Дейчаківської, Марківної й Крушельницької появилися на конгресі — підходили до неї знайомі з минулого року, пані, виталися сердечно та питали за п. Наталю Русовою, що рік тому очолювала українську делегацію.

З приходом на салью стріну українську делегацію нова приємність. В поазбучному порядку уставлені були столики для всіх делегацій, серед яких знайшли ми столик з назвою „Україна”. Наша делегація застала біля нього, розкладаючи всі пропагандивні матеріяли (французьке видання У.П.С.) та відповідала на всі запитання, що сипалися з усіх сторін.

Конгрес розпочався вступним словом Мадмуазель Бютіа, голови „Ліг фемінін сівік е сосіаль” — французького жіночого т-ва, що заїніціювало цей конгрес. Після цього секретарка п. Делем відчитала список делегацій усіх держав, та привітальну телеграму з папським благословенням. Три реферати вичерпали програму першого дня конгресу.

Увечорі цього самого дня відбулося привітальне прийняття конгресісток в сальонах Мадам Ембер.

Другого дня, в неділю у великому амфітеатрі Сорбони відбувся мітінг з нагоди конгресу. До президії покликано представниці окремих націй, з яких багато зявилися в національних костюмах. Варта підкреслити, що два українські костюми були найкращі та своєю появою при дефіляді здо-

були заслужені оплески. Коли наша делегація виявила охоту зорганізувати виставку українських вишивок — організаторки з захопленням прийняли цю пропозицію та запропонували для цієї мети малу салью, в одному кутку якої була вже розложена грецька виставка. Коли в понеділок наша делегація прийшла з валізками, повними килимів і вишивок — зразу ціле зацікавлення зібраного жіноцтва перенеслося до малої салі, та запитам і компліментам не було кінця.

Конгрес відбувався далше, переплітавий прийняттями префекта м. Парижа в саях Готель де Віль та Мадам Бідо — в саях Міністерства Закордонних Справ. Українська делегація використовувала ці нагоди для навязання знайомств та інформацій чужинців про Україну.

На запрошення французької радіовисильні — кожна з делегаток виголосила у спеціальній авдіції — привіт до жіноцтва свого краю у своїй рідній мові. Українська делегатка виголосила й свій привіт в українській і французькій мовах, та ледви чи слухали її жінки України

Врешті надійшов день, в якому наша делегатка мала визначений час на промову. Перед нею промовляла чешка, яка в жовтні м.р. була на жіночому конгресі у Москві та намагалася довести у своєму рефераті, що жінка в ССРСР має належну оліку та навіть ордер „мати-героїня”. Одначе прийняті дуже здержано прийняли її виводи.

Українка виголосила свою промову гарною, плавною французькою мовою. Сяля завмерла, слухаючи цих різких слів, що падали з трибуни як важке обвинувачення в бік свободних народів, що толерують невірність української жінки. Коли сходила з естради — оплески супроводжали її аж до столика „Україна”, а з першого ряду фотелів піднісся єпископ Парижа Монсіньор Курб, який подаючи їй руку, промовив: „Пані, пратулюю Вам за відвагу, з якою висказали Ви своє слово. Я мав нагоду розмовляти з українським єпископом, який говорив мені те саме”

Зараз по українці промовляла білорусинка, що у своїй промові навела молитву матері для сина-воєнка, чим зворушила до (Продовження на стор. 12-ій)

Безсмертні герої

У нашому народі багато героїв великої міри. Їхнє ціле життя, це бажання добра для нації.

Ти дорога читачко, навіть призабула трохи, не пригадуєш собі як слід, чому наша українська земля така родюча. Чому віками б'ються навипередки з нами наші любі сусіди. От знай: Вона вся полита — сильно полита кровю наших героїв, тих безіменних, яким на імя: мільони. Вони йшли, гинули, приходили нові. З їхньої молодечої крові зродились чудові, запахні різноколірові цвіти. Чи пригадуєш, читачко, ці прекрасні луки вкриті п'янким цвітом? Де на світі є ще другі такі? Нема, їх більше нде нема! Тільки в любові до рідного краю, з героїських страждань, створилась така плодюча земля.

Зелені Свята в Старому Краю є присвячені нашим героям. Рік-річно уладжувано великі процесії, панахиди, академії. Зелені Свята — це героїв свято.

У другий день Зелених Свят в збірному пункті великий рух. Різними дорогами прямують гуртки людей з процесіями й священниками. Інші поприїжджали поїздами. Все гуртується біля церкви. От зачинають уставлятися в похід. В зразковому порядку йде село за селом. Кожне село має свій стрій. Всі жінки — молодичі з того самого села мають однакові чоботи, спідниці, хвартушки, хустки. По військовому, машерують серединою вулиці. Кожне село йде з хоругвами та вінками. Малий хлопчина й дві дівчинки несуть тризуб з терня. Тут ідуть молоді селяни, здорові, гарні, вдягнуті в чорне убрання, вишивані сорочки та червоні гарасівки під бороною. Йдуть маестатично, гордо. От дріботить маленька 4-літня селянська дівчинка й несе китицю цвітів. Ми дивимось зі співчуттям й думаємо чи занесуть маленькі ніженьки це дівчатко? Дорога далека, ще й спека.

Здалека пізнаємо по капелюхах гуцулів. Перед веде маленька жінка, вже не молода. Енергійно обертається, дає знак рукою і в один мент з легінів несеться пісня „со святими”. Під такт мелодії йдуть псвільною, рівною ходою.

Дивимось й дивимимось. Вже й ноги зболіли стояти. З завзятістю прахуємо півголосом вінки, щоб не забули числа. Хочемо знати, чи цього року буде більше.

Тепер йдуть міські організації. Пані елегантні, в чорному. Дальше йдуть панове у візитових вбраннях. Сама сме-

танка. Лікари, інженіри, доктори. Позаду „Боян” Полисується своїм артизмом. Несеться мелодія похоронної пісні одна за другою. З дива місто аж притихло, кам'яниці приникли й з цікавістю поотвирали свої очі-вікна.

От йде єпископ з жезлом й корсвою на голові й громада старшого священства: ректор, мітрат, декани. Відтак кілька впорядчаків та непроглядна маса народу суне лявіною вперед.

На цвинтарі достойники церковні відпраляють панахиду в супроводі „Бояна” Мистець слова сказав коротку патріотично-релігійну промову. Багато не можна говорити.

На мурах цвинтаря гранатові мундури поужладали машинкові карабіни. Так на всякий випадок. Повно кінної поліції, заспівав ще „Боян” „Журавлі” та „Калину” й поволі зачинаємо розходитись.

Почуваємо що якомсь все не скінчено як слід, не сказали всього що думаємо — бо гранатовомундурники нас пилькують.

Хотілося в цілу далечинь, гень у простір крикнути:

Спіть хлопці, спіть тихим сном в aureолі слави невмірущої, бо героїської.

Незадовго знову у нас Зелені Свята. Ми таких величавих свят тут не святкуємо. У Краю також ні. Лишився тільки спомин. Настали там інші часи.

Але герої не перевелись. Вони є, живуть й гинуть щодня невідомі, далекі.

Тому в день нашого невідомого героя, борця за нашу дорогу Україну, піднімим наші зневірені серця. Загріймо себе вірою, що ми ще станем з руїн, будемо ще мати Незалежну Україну.

Нова Емігрантка.

ВІДБУЛАСЯ НАЦІОНАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ

У квітні, відбулася в Торонто конференція Національної Ради Жінок Канади, в якій взяли участь різні жіночі національні організації, навіть ті що не є членами НРЖК.

Пані Д. Гуцуляк і Ір. Орищак були репрезентантками Союзу Українок Канади. Ціль конференції була створити організацію консументів, яка виконувала б обовязок контролі продуктів та поширювала інформативну роботу між консументами.

Створено комітет із 20 передових в організаціях жінок, між ними теж панну Ганку Романчин, місто-голову Союзу Українок Канади.

Помер Др. Персивал Канді

У Вест Коллінгсвуд, Н. Дж., помер 21 травня у 67 році життя др. Персивал Канді, приятель українців, знавець української літератури, письменник і знаменитий перекладач українських письменників Франка, Коцюбинського, Стефаніка, а в останнім часі творів Лесі Українки. Він зготував план книжки й переклад ліричних й драматичних поем і оповідань Лесі Українки, та життєпис і характеристику її творчості, для видання Союзом Українок Америки.

Др. Канді був пастиром пресвітерської церкви в Канаді куди виїхав молодим хлопцем з Англії. В 1915 році виїхав до Злучених Держав.

У провінціях Західної Канади стрічав емігрантів українців, пізнав ближче і полюбив їх. В 1932 році видав книжку „Войс оф Юкрейн” (Голос України) в якій дав характеристику українського народу й винятки з української літератури, особливо переклади Івана Франка.

У Злучених Державах даліше інтересувався українськими справами і вивчив дуже добре українську мову. Часто дописував до українських часописів,

присилаючи свої знамениті переклади українських авторів.

Недавно перед смертю Др. Канді говорив з головою США і жалуввся на недугу серця, а так дуже бажавби ще за життя побачити свої переклади творів Лесі Українки у гарному виданні. „Лісова Пісня”, казав він, це найкраща її річ, і він спершу боявся взятись її перекладати. Але вглибившись в душу драми досить легко вдалось йому перекласти цей чудовий, питоменно український твір.

З місяць тому його дружина відвідала Централю США. і казала що др. Канді покидає активну працю у церкві, а хоче цілком віддатись перекладам української літератури.

Український народ втратив великого приятеля. Ледви чи зможе хто інший працювати так багато для української літератури, як др. Канді. Цю втрату відчуваемо болюче.

Нью Йорк Таймс і Філадельфійські газети подали великий некролог, згадуючи теж його переклади з української літератури. Дра. Канді похоронено 24 травня, в Кемден, Н. Дж.

ЗА РІВНІ ПРАВА ЖІНОК

Жінки в Америці мають рівні права голосування й вибору але не мають рівних прав у всіх державних та стейтових установах, а конституційні права замість забезпечити ще права жінок обмежують. Жіночі організації у Злучених Державах з довшого часу роблять заходи щоб конгрес у Вашингтоні прийняв і дав стейтам до голосування амендмент (додаток до конституції) про „рівні права”, але досі ще безуспішно.

Ніна Гортон Авері з Ричмонд, Вирджинія, віцепрезидентка Національної Федерації Бизнесових і Професійних Жіночих Клубів, промовляла на 29-тій конвенції Федерації у стейті Нью Джерси, що відбулась в Атлантик Сіті, проти конституційних обмежень на користь жінок.

Вона сказала:

—Наша конституція не охороняє прав громадян перед

обмеженням з уваги на пол. Жінкам які ненавидять війну й не мають участі у плануванні воєн, також заперечують участь у плануванні мира.

—Поки 1,100 вирізняючих законів остаються у стейтових конституціях, і накладають на жінок обмеження яких не накладають на мужчин, економічні спроможності для жінок будуть обмежені.

—Конгрес задля справедливості для 53,000,000 громадян, щоб врятувати цивілізацію в атомичній добі, коли вже не з інших причин, скаже своє сильне „так” щодо жадання поширити конституційні права й на жінок.

Вона заявила що не вірить щоб ще раз в конгресі упав проєкт амендменту про „рівні права” але для успіху треба саме тепер більшої єдності організованого жіноцтва в Америці.

ВИСОКО ДОСТОЙНИЙ ГІСТЬ В АМЕРИЦІ

Кардинал Євген Тіссерант, керманіч справ Східних Церков у Ватикані, приїхав недавно до Америки, щоб навідати теж вірних української католицької Церкви, та передати їм благословення Святого Отця.

Достойний гість відвідав покищо громаду вірних в Шикаго і Філадельфії, де вітали його з великими почестями. Українське священство зіздилось щоб взяти участь в торжественних богослужбах.

Кардинал Тіссерант промовляв в Шикаго й Філадельфії по англійськи, говорив тепло й широко прямо до сердець до найглибших почувань українських вірних.

З великим зворушенням говорив про терпіння української Церкви в Галичині, про увязнених владик, убитих і засланих священників і тисячі засланих вірних. Висловлювався з лодивом про мучеництво українського народу в Старім Краю, та підніс моральну та інтелектуальну вартість наших окитальців, та що ми можемо бути горді на них. Достойний Гість запевнив що Святий Отець буде й на дальше інтересуватися й опікуватися ними й має їх долю на серці.

Кардинал Тіссерат передав українському народові й його Владикам і Духовенству благословення Святого Отця.

І день іде, і ніч іде...

І, голову схопивши в руки,
Дивуєшся: чому не йде
Апостол правди і науки?.

ЗАПОВІДАЄ ЖІНОЧУ ПАРТІЮ ЗА 20 ЛІТ

Голова федерації Жіночих Клубів стейту Нью Йорк, пані Кеннет Б. Стеер заявила в Рочестер, Н. Й., що протягом наступних 20 років повстане в Америці виключно жіноча політична партія.

Вона сказала що жінки вже добились прав у деяких ділянках, але настане пора коли жінки будуть рівні з мужчинами також у проводі державної влади.

Це жінкам належить, говорила вона, бо жінки є власницями 70 процент майна краю, заряджують бюджетом 85 процент родинних прибутків, і купують більш як 80 процент усіх домашніх артикулів.

ПАНІ РОЗЕВЕЛТОВА ДО СТУДЕНТОК

Пані Елінор Розевелт, промовляючи до студенток в колегії Вассар в Покіпсі, Н. Й., апелювала щоб жінки з вищою освітою працювали у своїх громадах як провідниці, й щоб дбали про збереження найкращих ідеалів демократії.

Лише тоді, козала вона, Америка може обняти духовий провід демократії світу, коли щирий демократизм буде у серці й умі кожної нашої громади.

Вкінці пані Розевелтова, яка є головою Комісії Прав Людини Об'єднаних Націй, остерігала перед політикою ізоляції в атомичній добі.

ПРИ КОЖНІЙ НАГОДІ ЖЕРТ-ВУЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

ДВАЦЯТЬЛІТНЯ РІЧНИЦЯ

2-го Відділу С. У. А., Честер Па.

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 15-го ЧЕРВНЯ, 1947

святкує Другий Відділ США в Честер, Па.

Двацятьлітній Ювілей

У ПРОГРАМУ ДНЯ ВХОДЯТЬ:

Панахида за упокійних членок, 3 година попол.

Концерт в салі Нар. Дому, 4 год. попол.

Святочний Бенкет, 5 год. попол.

Fourth and Ward Streets, Chester, Pa.

Запрошується відділи США до ласкавої співучасті.

Ювілейний Комітет.

Junior League Section

EDITOR, MISS MILDRED MILANOWICZ—151 Hopkins Avenue Jersey City 6, New Jersey

WHOSE RESPONSIBILITY?

By Sophia Demydchuk

For the past year Ukrainian American newspapers and periodicals have been carrying articles about Ukrainian Summer Courses for young people. Many readers are familiar with the issue at hand, but most of them don't fully realize the significance of having such courses for our Ukrainian American youth. Young mothers in particular should be interested in them, for unlike Ukrainian immigrant parents, American born parents are unable to give their children education and training in the Ukrainian heritage that is rightfully theirs.

The idea of holding Ukrainian summer courses to familiarize young people with their Ukrainian background was conceived in 1940 in Toronto, Canada. It was initiated by a small group interested in furthering Ukrainian music on this continent, so that it would not die out with the older generation, and as a result the subjects offered at the Courses interested only those who liked music, choral singing, direction, folk-songs, etc. The number of students at the First Summer Courses was small, for it was something new which people had not yet heard about. However, it was during the first summer that the founders of the Courses realized the error they had committed: their curriculum lacked variety, and attracted only a select few. The needs of the Canadian born youth were not fully recognized, and in planning to develop Ukrainian music on this side of the Atlantic, the founders had neglected to take the other needs of the students into consideration. This mistake was soon rectified when the Courses broadened their scope to include other aspects of Ukrainian culture among the subjects offered.

The Ukrainian Summer Courses moved to Winnipeg, where there is a greater concentration of Ukrainians, both students and teaching power. The enrollment began to increase, probably due to the diversity of subjects being offered. They included music, as before, plus Ukrainian history and geography, Ukrainian language, literature, folk dancing, choir direction and community organization. Not only was there such a multitude of courses, but

there were separate classes for two different age groups. The General Class, for the children under fifteen or sixteen years of age, dealt with the topics so that the children could grasp the meaning without any difficulty, while the Special Class for the older students was taught on an adult level. Thus the Courses accommodate everyone who has a desire to learn about Ukrainian culture. The student body represents almost every Ukrainian community in Canada from east to west, and in recent years has included several young people from the United States.

Judging from the number of students at the Canadian Courses there seems to be quite a need for them, even in a country where Ukrainians have clung more closely to Ukrainian traditions and culture than in the United States. What, then, of our youth brought up in this country; those children of second generation parents who have never had an opportunity to learn about things Ukrainian and thus appreciate them? Does it not seem that such courses are more warranted in the U. S. than in Canada? Where, if not in schools set up by their parents, will these children ever realize what they have missed? The mothers of these youngsters are aware of the fact that there is more than the physical comfort of their children to care for. That is why there are public schools and playgrounds set up for the children's use. However, these can never teach any specific culture except the American, because they must take into account all the students from various ethnic groups. The only way to hand down their Ukrainian heritage to these young folks is to teach them in schools founded by their parents and supported by them. It is a small price to pay for all the appreciation that will be rendered for what they are given.

The biggest difficulty with American Courses would be encountered in the beginning, the initiation of such courses requiring time money and work. The Canadian Courses are sponsored by the Ukrainian Cultural and Educational Centre, whose funds come from endowments, donations, and the tuition fee of fif-

SPRING RECITAL

"Once in a blue moon" as the saying goes, circumstances provide an ideal setting for an ideal situation.

For a Spring Violin Recital what could be more ideal than that it be given by a lovely young virtuoso, on a soft spring day, in a spaciouly regal, two-story high reception hall of a palatial country estate called, appropriately enough, "Spring Valley," where French windows look out on terraces and sunken gardens ablaze with pink and white dogwood, Japanese cherry blossoms and flowering apple trees, all on various levels.

Such was the beautiful setting for Donna Grescoe's recital on Sunday afternoon, May 4, when she played to a select audience for the benefit of the American Friends Service Committee.

Mr. Russell Ernest Baum, descended from Pennsylvania's Quaker founders, loaned his lovely summer home at 1500 Remington Road, Wynnwood, Pa., for the charity affair, which received wide advertising in the Philadelphia press, and attracted many influential guests from Main Line families.

A genuinely appreciative audience sat in the flower-banked great hall and listened to Miss Grescoe's short but finely executed program. The young violinist, beautiful in a dusty-pink gown of ruffled net and roses, first played

Following was Wieniawski's "Concerto No. 2 in D Minor" and "Nocturne" by Chopin-Milstein. After a short intermission Miss Grescoe played Ravel's "Piece en Forme de Habanera" and "Zigeunerwieser" by Sarasate.

The recital guests warmly and persistently applauded Miss Grescoe's performance, recalling her for encore after encore.

Miss Olya Dmytriw who accompanied the soloist showed her excellent capabilities on that score and completed the "Young Spring" picture.

During a short intermission, Mr. Eugene Rohach of Philadelphia, through whose intercession the Spring Recital was made possible, spoke on the humanitarian work and organization of the American Friends Service Committee, recipient of the benefit from this concert. This Committee, supported largely by private endowments, said Mr. Rohach, sends representatives to the stricken areas of the world, where war or devastation has struck. There they proceed to establish supplies for the simplest needs to exist, make contacts for families, ascertain the direst needs of the area, and notify the Red Cross or UNRRA. Ukrainians in Europe have already benefited from the services of this Committee.

No less ideal was this verbal and palatial setting for the Ukrainian Folk Arts Exhibit held during the Recital and arranged by Mrs. Maria Chomyn, recently arrived from a German D. P. Camp. Mrs. Chomyn, an interior decorator of note in former Ukraine, and an authority on Ukrainian hand-craft and art, displayed her impeccable taste in arranging the small but ideal Uk-

(Continued on page 7)

With the energy, the faith and determination which the last war has proved that free men of all nations possess, we can take the future, which isn't very clear, and carve out anything that human imagination can think of, provided we are willing to work for it.

Charles F. Kettering.

Subscribe to "Our Life"

Ukrainian Contributions To American Culture

By LUBA U. KOWALSKA

Summary of Ukrainian History and Reasons For Ukrainian Emigration

СМБ*

(Conclusion)

Among American conductors are the Ukrainians Taras Hubicki who is also a faculty member of the Detroit Conservatory of Music, Ivan Boutnikoff, who recently conducted the orchestra for the International Ballet in New York, and Paul Pecheniha Ouglitzky, whose work requires further explanation which will be furnished later. Capt. John Barabash originated the idea of brass bands in schools and has conducted them in Chicago for the past 20 years, making a fine name for himself in this field. Anton Rudnitsky has been directing operas in this country since he came here from Lviv several years ago.

The American Concert and Operatic stage has several Ukrainian names: Maria Mashir, Maria Hrebenetzka, Olka Lepkova, Maria Sokil, Mary Polynak, Anna Troscianicka, Stephanie Turash, Michael Holynsky, Peter Ordinsky, Peter Didur, Myron Sands, Alexander Kulpak all of whom are singers. The Ukrainians have great hopes in Donna Grescoe who is a child prodigy studying under Mishel Piastro.

There are several Ukrainian composers who have gained considerable praise for their compositions. Michael Hayvoronsky, beloved among the Ukrainians for his soldier songs, was recognized by America by becoming appointed a Mosenthal Fellow of Music having completed Columbia University studies in music. Anton Rudnitsky has to his credit an opera as well as numerous other musical compositions. Roman Prydatkevitch, violinist and composer, another Columbia University graduate, has achieved distinction for his violin and piano sonatas.

In the modern field of music there is Bill Gale whose newest recordings, recently released by Columbia Recordings, has sold beyond expectations. He has composed over 1,500 songs many of which have been recorded by Columbia, Victor and Decca Recording Companies.

Two of the best known Ukrainian composers and conductors in America are Paul Pecheniha-Ouglitzky and Alexander Koshetz.

Paul Pecheniha-Ouglitzky started his musical career as a Professor of theory and composition at the St. Petersburg Conservatory of Music from 1913 to 1919.

He came to America at the outbreak of the Russian Revolution. His career in America has been a varied one. He has conducted orchestras at the Strand and Roxy theatre in New York. He conducted a symphony orchestra and chorus concert of his own works at Carnegie Hall in 1939, and directed and conducted his own programs "We Believe" and "Crimean Echoes," over N.B.C. His compositions have been played over the four major networks. Ballet excerpts from his opera "The Witch" have been played at the Metropolitan Opera House in New York at one of the Sunday evening concerts with tremendous success. His piano compositions are played regularly by Walter Brenner over N.B.C. His compositions have been conducted by leading conductors. He has several published compositions: "Ukraina," a symphonic poem which received excellent praise in "Musical America" and "Cantata Heroica" plus several songs.

Alexander Antonovich Koshetz — "Conductor of the Human Symphony" — was born in the province of Kiev in Ukraine. He was appointed chairman of the music department of the government in the new Ukrainian Republic, which sent him on tour of Europe and America with the Ukrainian National Chorus. Koshetz settled in America in 1920 after the fall of the Ukrainian Republic and subsequently became a citizen of the U. S. In 1935 he was invited to Indianapolis to conduct the Conservatory of Music chorus. At the New York World's Fair in 1939, his English Song Arrangements were sung by the Arthur Jordan chorus. At this fair too, Koshetz conducted again a massed chorus of 500 voices, a talent for which he became justly famous for the remainder of his life. Whitmark Publications published a series of his Ukrainian songs which are being used all over the country by schools and choirs.

Ukrainian Folk Dancing in America

In 1925, Vasile Avramenko introduced Ukrainian Folk Dances to America. He and his instructors taught the youth in every sizable Ukrainian community to dance the folk dances of their ancestors. After Avramenko's Metropolitan Opera House Concert in 1931 where 300 dancers participated, the New York Evening

SPRING RECITAL

(Continued from page 6)

rainian Folk Arts Exhibit. Color, texture, line, form and background were all used to best advantage in this ideal display. The art pieces, showing sample work from various sections of Ukraine, included embroideries, carvings, metal works, ceramics, Easter-eggs, and costumes, were from the collection of the Ukrainian Women's League of N.A. and from Mrs. Chomyn's private collection. Also on display were several works of artist Peter Andrusiw, also newly arrived from Germany. His large painting "Hutzul Wedding" attracted much interest.

That the exhibit was a marked success can be judged by the deep interest shown by the recital guests, by their countless questions and genuine admiration. Explaining the exhibit were Miss Mildred Milanowicz of Jersey City, and the Misses Gloria Rohach, Dolores Pryslak and Stephanie Mattera, students of St. Basil's Academy for Girls at Fox Chase, Pa., as well as tiny Miss Christina Chomyn, young daughter of the exhibitor. All were attired in costumes from various sections of Ukraine as Kiev, Poltava, Bucovina and Carpathia (Hutzul). The charm and intelligence of the girls helped win many friends for Ukrainians.

Post of April 27, 1931, acclaimed this performance as one of the outstanding musical performances of the year.

Michael Herman, one of Avramenko's former instructors, has carried on the work of teaching Ukrainian folk dances; however, he teaches them almost exclusively to Americans. Herman popularized folk dancing as a regular recreational activity. He organized the Community Center in New York in 1940, although he had been working along the same lines since 1931. The Community Center has branches in almost every large city with a membership throughout the country of over 10,000. In the Community Centers all nationalities gather and learn each other's dances and as "Cue" magazine pointed out: "Folk dancing has become a medium for better international relations." To further his work, Michael Herman published the magazine "The Folk Dancer."

Everything that the Ukrainians have brought with them from their mother country they try to share with the citizens of their new homeland, America. From extremely poor beginnings they are growing to be a respected foreign element in this country. By growing themselves, there is no doubt that America too has grown a little by their efforts.

NEW JUNIOR LEAGUE BRANCH

In September, 1946 a group of young girls planned the organization of a new branch of the Soyuz Ukrainok. The first official meeting was held at my home on October 8, 1946. Twenty eight girls responded to our post card invitations. We were both pleased and encouraged by the turnout. At this meeting we chose the first Tuesday of each month, (except July and August when we do not meet at all,) as our official meeting night. This has been adhered to, and will continue as our official meeting night. At this meeting it has been resolved that the name of the new organization shall be Ukrainian Junior League, Jr. This however has been modified, so that our official name will be Ukrainian Junior League Branch No. 57 of Soyuz Ukrainok in Philadelphia, but will be commonly called The Ukrainian Junior League, Jr.

Our officers are: President, Helen Wasylenko; Vice Pres., Mary Kredensor; Secretary, Mary Kazmar; Treasurer, Virginia Senko.

We are enclosing fifteen dollars to cover our initiation fee and our first year dues. The fifteen dollars was presented to us by Amelia Bochey, Jr. Vice-President of SUA and member of Br. 52, in fulfillment of the promise of the Ukrainian Junior League, SUA Branch 52, to our initiation fee and first year's dues and to help us organize ourselves. Our sincere thanks to Branch 52 for their cooperation and help.

Helen Wasylenko,

President.

1159 Bridge St., Phila. 24, Pa.

JUNIOR BRANCH 52 FOR ORPHANS

The Ukrainian Junior League, Branch 52 SUA, of Philadelphia, held a card party on Sunday, March 2nd at 849 N. Franklin St., for the benefit of St. Basil's Orphanage. Even though the weather was unfavorable, they had a fine attendance. Thanks to everyone's cooperation a total of \$151.72 was derived from this card party, which was given to St. Basil's Orphanage in Philadelphia. The Sisters at St. Basil's have added the task of bringing as many children from Europe as possible, therefore, their need for funds is greater now than ever.

Anne Harris,

Corresponding Secy.

Perhaps the most valuable result of all education is the ability to make yourself do the thing you have to do when it has to be done, whether you like it or not.

Huxley.

Савеля Стечишин

ЩО ТАКЕ КАЛОРИЯ

Читаючи різні новинки й звідомлення про стан відживи скитальців по таборах в Європі, видно, що в певних зонах приділюється денну пайку з 1,500 калорій, в інших дають ще меншу пайку. Знову в Канаді та Америці пересічна людина дістає від 3,000 до 4,000 калорій денно. Заходить питання, що властиво є ті калорії.

Кожний найменший рух життя, це виділення енергії. При тяжкій фізичній праці зуживається багато енергії. При відпочинку енергії зуживається менше. Навіть в спанню зуживається енергія, щоб підтримати працю серця, жовчудка, віддику та всіх інших внутрішніх чинностей тіла. Доки людина живе, доти всі внутрішні чинности мусять уживати енергію на підтримання життя. Приміром саме серце працює кожної години стільки, що може рівнатися підношенням тіла сто стіп вгору. Дихання бере ще більше енергії. Напружування м'яз при праці зуживає найбільше енергії.

Та енергія, яку тіло зуживає, є в виді тепла. Те тепло мірється одиницею, що наука називає калорією. Отже калорія, це скількість тепла, потрібного на піднесення температури одного кілограма води на один степен центегреду. В щоденній мірі це скількість тепла на піднесення температури одного фунта води на чотири степені Фаренгайта. Це є наукова міра одиниці тепла.

Загально між людьми припався погляд, що енергія, це спосібність людини виконувати працю. Приміром, кажеться, що бракує енергії до праці, або що певна людина з природи енергічна, або що відчувається повну енергію. Такі вислови до наукового розуміння енергії баламутні. Та спосібність людини до праці, це психологічне настання людини і не має нічого спільного з енергією виділеною тілом в певних чинностях. Приміром сидяча умова праця не зуживає багато енергії але проте людина скоро втомлюється й каже, що не стає більше енергії. Така втома повстає з певної хімічної переміни в тілі, а не зужитої енергії.

Противно, таку втому усувається рухом через видачу енергії.

Енергія, то сила, яка може бути в різнім виді. Прим. електрика це сила і її мірється кіловатами. Світло то сила і має свою міру. Є також атомічна сила, якої не видно. Пожива виділює силу в виді те-

пла, тому уживається калорію як міру тепла. Людина бере свою силу з поживи.

Деякі поживи виділюють дуже багато тепла, через те мають в собі більше калорій. Інші поживи виділюють менше тепла і уважаються вбогими на калорії.

Пересічна доросла людина (154 фунтів ваги), зуживає на добу 1,700 калорій лише на те, щоб підтримати різні внутрішні чинности, як кровокоження, травлення, дихання і подібне. Всяка додаткова праця на протязі дня вимагає додаткових калорій. Приміром людина, що тяжко працює при фізичній праці, потребує денно від 3,000 до 4,000 калорій. Сидяча праця бере денно 2,500 калорій.

Коли людина дістає з поживи більше калорій, ніж потрібно на денну працю, то ті додаткові калорії обертаються в товщ і з того людина товстіє.

Різні чинники додатково впливають на денне зужиття енергії. Тими чинниками є зріст, висота, вік й натура. Великої будови людина потребує більше калорій. Молода людина в часі росту також потребує більше калорій ніж старша.

Уділюючи пайки пожив для скитальців, УНРРА встановила норму на 1,500 калорій на особу денно. Хоч на ділі й тої норми ще додержують по всіх полосах. З того виходить, що скитальці не дістають навіть настільки поживи, щоб вдоволити конечні потреби тіла, не беручи під огляд вже додаткової денної праці. Значиться скитальці є в постійнім стані голоду з дня на день. Таке постійне недоживлення з дня на день цілком певно мусить відбитися на їх здоровлю. Діти і вагітні матері зокрема потерплять через недоживлення. Такий жахливий стан відживи між нашими рідними на скитальщині, а в нас в Канаді й Америці в той самий час багато поживи марнується.

УКРАЇНСЬКІ ЛІТНІ ОСВІТНІ КУРСИ В КАНАДІ

Від сім років відбуваються у Вінніпегу, в Канаді, Українські Вищі Освітні Курси, на яких вчать таких предметів: українська мова, письменство, читання нот, участь у хорі, педагогіка (штука навчання), включно з „гуртком” (веденням організацій та організованого громадського життя). й курсантки із Злучених Держав.

ВЕЛИЧАВА УКРАЇНСЬКА ІМПРЕЗА В ШИКАГО

Виступ Івана Годяка; 12,000 дол на допомогую акцію

Заходами Ліги Американців Українського Походження відбулася 10 травня величава імпреза в Сивик Опера Гавз в Шикаго, в якій взяли участь Іван Годяк, фільмовий артист, Донна Гресько, скрипачка віртуозка, Марія Полин'як-Лисогір сопран і Олександр Кульпак бас, оперові співаки й Злучений Український Хор під управою Степана Чуби.

Головною атракцією був безперечно виступ артиста Івана Годяка, якого земляки побачили вперше особисто, хоч відомий він усім із фільмів і радіо програм. Він сам запропонував свій виступ на допомогу українським жертвам війни. З великою вдячністю стрінула його шикаговська українська громада громада вперше на летунському майдані, де мала дівчинка вручила йому китицю квітів, а з його виступом на сцені, оваціям три і пів-тисячної публіки не було кінця.

У своїй десяти-хвилинній промові гарною українською мовою, Іван Годяк навязав День Матері до відносин на скитальщині, де тисячі українських сиріт не матимуть до кого сказати „Мамо”. Усі українські скитальці є сиротами без батьківщини, казав він, і булоб радісно якби українці американські приголубили наших осиротилих братів.

Він говорив із великим чуттям — публіка крадькома обтирала сльози.

Виступ: скрипачки Донни

Гресько, оперових артистів Марії Полин'як-Лисогір і Івана Кульпака, і Злученого Українського Хору з диригентом Степаном Чубою, вітала публіка з великим ентузіазмом і бурєю оплесків. Фортеп'яновий провід талановитої п'яністки Олі Дмитрів, причинився до великого успіху концерту.

Вчасі концерту заряджено збірку на допомогу скитальцям, яка принесла \$4,500. Підчас збірки на сцені були: Іван Годяк, адв. Роман Смух, голова Ліги й організатор імпрези, адв. Іван Панчук, голова і др В. Галан, екз. директор Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, Степан Шумейко, голова Українського Конгресового Комітету і Дмитро Галичин, секр. Українського Народного Союзу.

Загального прибутку з продажі білетів, оголошень і добровільних датків було понад 12,000 дол. Місцева американська преса подала довгі звідомлення з імпрези з якнайкращою оцінкою.

Після концерту відбулася бужетова вечере в Конгрес Готелі.

Для вжитку в дальшій допомоговій кампанії, концерт зрекордовано на пластинках, які можна буде набути пишучи до ЗУАДКомітету у Філадельфії, Па., а в Канаді до Українського Канадійського Допомогового Комітету. Ціна пластинок ще не означена.

Ці курси відбуваються протягом двох літніх місяців. Учать там: пані Тетяна Кошиць, дружина пок. Олександра Кошиця, др. Павло Маценко, Володимир Коссар, Онуфрій Івах та інші. Торік на курсах було коло 90 студентів і студенток. Це були переважно канадійці, але вже потрохи зачинають приїздити й курсанти

Добре вже тепер булоб подумати родичам і зробити заходи щоб своїх дочок і синів вислати на ці курси до Канади.

Українська молодь в америці яка бажає поширити своє знання української мови, літератури, історії, музики, повинна скористати з цих курсів. У справі курсів писати на адресу:

Ukrainian Cultural and Educational Centre, P. O. Box 3093, Winnipeg, Man. Canada.

Робочим головам, рукам, На сій окраденій землі Свою Ти силу низпошли!

ДВІ УКРАЇНСЬКІ КАТОЛИЦЬКІ ПАРОХІЇ В АНГЛІЇ

У висліді візити Кир Івана Бучка в Англії, повстала в Лондоні перша українська католицька парохія, якої парохом став о. Йосиф Жан, ЧСВВ. Також у Манчестері повстала друга парохія, а парохом її іменованій о. Колянківський.

РІВНІ ПРАВА ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ЗБІГЦІВ

Литовська газета Дравгас повідомляє що англійська влада у своїй зоні в Німеччині, визнала за українцями рівні права з іншими національними групами.

ПОСЛИ УКРАЇНЦІ В КАНАДІ ПРО НОВУ ІМІГРАЦІЮ

Оба послы українці в Канаді, Антін Глинка і Федір Заплітний заявили в домініяльнім парламенті в Оттаві за допущення більшого числа українських імігрантів

Ганна Барвінок

Іменням Ганна Барвінок підписувала свої твори визначна наша письменниця Олександра з Білозерських Кулішева, дружина славного письменника Панька Куліша.

В липні цього року миңає 36 років від смерті письменниці, з якою повинно близьке познайомитись наше жіноцтво.

В літературі, Ганну Барвінок названо „поетом жіночої долі“, бо у своїх творах вона звертала найбільшу увагу на долю селянської жінки. А що в житті тодішньої закріпощеної жінки не бачила вона багато шастя й радості, й у своїх творах вона це описувала, то дехто назвав її теж „поетом жіночого горя“.

Олександра народилась в 1828 році, на хуторі Мотронівка на Чернигівщині. Батько її Білозерський був поміщиком та визначною людиною у своїй окрузі, бо славився високою освітою. Мати її походила з визначного козацького роду, любила українську мову, пісні й звичаї й строго їх дома придержувала. Українська мова була в тих часах нехтована у вищих верствах громадянства, але в домі Білозерських завжди говорили по українськи.

Живучи в такому оточенні, мала Олександра могла легко наблизитись до селянства і приглянутись їх внутрішньому життю. Вона багато з ними розмовляла, уміла збудити їхню довіру й довідатись про різні життєві події й їхні причини. Все те їй пригодилося, коли зачала свою літературну працю.

Коли прийшов час Олександрі зачинати науку, мати відвезла її до дівочого пансіону, який вела стара полковниця Козакова. Козакова строго забороняла своїм ученицям говорити „мужицькою“ мовою, хоч сама, як ніхто не бачив, залюбки читала українські книжки. В тодішніх пансіонах вчили не багато, бо вважали що знання французької й німецької мов, співу й танців, для дівчини вистачало. Тому то й Олександра не мала високої освіти.

На 14-му році її життя, помер батько Олександрі й вона вернулась на хутір Мотронівку та взялась вчитися господарства. Це їй дуже придалось в пізнішому часі, коли знайшлась у злиднях.

На хутір Мотронівку почав загощати, разом з братом Олександрі, молодий український письменник Панько Куліш. Йому сподобались тихий хутір, пройняте українським духом родинне життя Білозерських. Там і написав Куліш свій

твір „Чорна Рада“ Згодом попросив дозволу повінчатись з Олександрою, але мати не хотіла згодитись на те подружжя, хоч знала що Олександра любила Куліша.

В 1847 році Куліш дістав кращу посаду, уряд вислав його за границу для студій славянських мов. Він рішився щераз просити дозволу на вінчання з Олександрою, й цим разом мати дозвіл дала. Тарас Шевченко був старшим боярином на весіллі Куліша й Олександрі.

Тоді то молода подарувала своє дороге намисто, щоб Шевченко мав за що виїхати на дальші студії малярства до Італії.

По весіллі Куліші вибралися за границу, але доїхали тільки до Варшави. Московська поліція арештувала Куліша за приналежність до тайного Кирило-Методіївського Братства. Арештовано тоді Шевченка і Костомарова за тусаму провину.

Коли арештували Куліша, поліція давала гроші Олександрі й радила їй їхати домів. Але вона поїхала за чоловіком до Петербурга, відвідувала його в тюрмі, а опісля пішла з ним на заслання до Тули.

Олександра завжди ставилась з обожанням до свого талановитого чоловіка і без нарікань переживала з ним неволю. На старості літ жили вони обоє на хуторі Мотронівка.

Кулішева зачала писати під впливом свого чоловіка. Вона не раз чула, як Куліш хвалив Марка Вовчка, за її оповідання, за гарну її мову, й постановила спробувати своїх сил. Вона помагала теж чоловікові у його літературній праці, а по його смерті (1897) робила всі старання щоб випустити у світ збірне видання свого талановитого чоловіка.

Час творчості Ганни Барвінок бачимо вірно змальований

ЗАМІТНА ПРОМОВА КЛЕР БУТ ЛЮС

Відома американська письменниця й журналістка, бувша конгресменка, Клер Бут Люс, промовляла в Нью Йорку на зібранні Торговельної Палати стейту Нью Йорк.

Це була важна й замітна подія, тому що це перший раз промовляла жінка на зібранні цієї установи від її оснування в 1768 році (8 років перед проголошенням незалежності Злучених Держав). Від оснування аж додепер на 179 річних зборах досі промовляли тільки мужчини, а що тепер вперше промовляла жінка, преса звернула спеціальну увагу на цю подію, й більше написала про це зібрання як звичайно. Також і публіки зібралось більше як минулими роками, яка привітала промовницю грімкими оплесками.

Промова цієї талановитої письменниці й громадської діячки була теж замітна. Як тему вибрала „Комунізм і Торговельна Палата“ й на початку зазначила що її проблема є говорити про комунізм так, щоб не помагати комуністам.

Лихо є в тім, казала вона, що бізнесові лідери не хочуть приймати особисту відповідальність.

Вона далі говорила:

— Генрі Воллес багато разів оскаржував американську націю за помилки й гріхи. Та коли він обвинувачує Америку, він виправдує Росію за багато гірше, власне тим що описуючи вимовно злочини імпе-

ріялістичних лідерів, він цілком мовчить про криваві руки Сталіна.

— Коли ми чесно перевірили наші власні злочини, ми маємо кращу змогу поборювати гірші злочини других. Шож це є що нас відражує в особистім становищі Воллеса і не додається у його промовах?— Чи це: що він осуджуючи всіх інших живучих лідерів, голосно проголошує непомильність свого політичного рекорду й чистоту своїх мотивів, чи те що він не приймає жадної особистої відповідальності за помилки в минулому?

— І чи не є це якраз та відсутність особистої смирності, або самокритики, що робить Воллеса при всій його знаменитій критиці других, цим трагічним символом наших часів, тим адвокатам чорта, дарма що скаже й деякі корисні речі.

— В кінцевій аналізі нема іншої розв'язки питань, навіть в 1947 році, як чесна праця, чесні рішення, щирі заяви й добрі діла.

Кер Бут Люс апелювала до бізнесу й індустрії щоб рішались на ризико у зборюванні можливої скрути, бо депресія може найбільш поможти для поширення комунізму у світі.

Зробит те, кінчила вона, що вам сумління наказує — або збільшити продукцію, або обнижити ціни, або підвищити зарібкові платні.

50 ЛІТТЯ ПРАЦІ ДРА ЦЕГЕЛЬСЬКОГО

Приятелі дра Лонгіна Цегельського у Філадельфії, вшанували 50-ліття його громадянської праці передачею ювілятові його портрету кисти українського артиста маляра Петра Андрусіва, на спеціальній вечері на якій було коло 50 запрошених гостей.

З цієї нагоди виголошено багато привітних промов, у яких привні висказували своє признання для довголітньої праці ювілята.

Від 1899 р. д-р Цегельський був редактором місячника „Молода Україна“, „Свободи“, й „Діла“ у Львові, 1908-18 був послом в парламенті у Відні, а після перевороту в Західній Україні був секретарем внутрішних справ в українським уряді, і один з тих що переводили злуку українських земель 22 січня 1919 року, в Києві.

До Америки приїхав у 1920 році, як голова дипломатичної місії Західно-Української Республіки. Тепер живе др. Цегельський у Філадельфії, де є співредактором часопису „Америка“

народний побут, домашні відносини на селі. Вона не сягала до ширших соціальних питань, як наприклад Марко Вовчок, а обмежилась до тісно родинного життя.

Героїні її оповідань звичайно жінки: молоді веселі дівчата, заведені в мріях молодиці, безталанні жінки п'яниць які терплять знущання від чоловіків. Але всі вони, хоч жінки без освіти то сильні духом, тверді характером. Вони не заломлюються, з великою терпеливістю переносять свою неволю і сповняють свої обовязки матері й господині. Вперто й взято ведуть боротьбу з обставинами й виходять побідно.

Таких жінок дала нам у своїх творах Ганна Барвінок і тому згадка про неї якраз на часі. Бо нам треба жінок витривалих, що не падали духом, навіть коли доводиться перенести прикрості.

Ганна Барвінок прожила 80 років, умерла 23 липня 1911 року. В 1901 році українське громадянство святкувало 40-ліття її літературної творчості.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

ДЕТРОИТ, МІШ.

Відділ 5 СУА.

Дня 4 травня уряджено в нашій відділі Культурний Вечір, в честь п. Агафії Хомяк, яка через п'ять років була рекордовою секретаркою 5 відділу і совісною працею причинилась дуже багато до розвою й успішної праці цього відділу. Щоб особисто подякувати пані Хомяк за її заслуги для організації членки зійшлись численно.

Програму відкрила пані Войтович, голова, кількома словами й передала провід вечора п. Павлині Будзол. Тому, що в місяці травні припадає День Матері, пані Будзол прочитала реферат на тему „Материнство в наших часах”, в якому підхопила ж и т т я трьох поколінь матерей, їх завдання й умовинн серед яких вони працювали. Після реферату який вислухали всі дуже уважно, гостинний комітет подав перекуску й почалась привітна гутірка з сусідками.

Після перекуски пані Будзол зясувала заслуги пані Агафії Хомяк за її п'ять років в уряді, та що їй впевні належить ця честь яку членки зійшлися віддати за її так гарну працю не тільки того що було їй приписано як секретарці, але багато й понад те, бо вона як щира українська патріотка відчуває серцем що треба сповнити. З черги промовляли всі приявні. Тут мушу зазначити що наші членки все гарно вивязуються, а декотрі навіть й довшу промову вже можуть сказати. Наприклад пані Микула сказала, що такого товариства як 5 відділ СУА. варта належати, бо одна другу шанує й за добру працю усі вмють належно оцінити.

З черги покликано до слова п. Агафію Хомяк, яка дякуючи за щирість й признання для неї додала, що пані Войтович, голова показала усі нам дорогу добру, вона була справедлива і вироzumіла, й успіх відділу залежить у великій мірі від п. Войтович. Пані Хомяк заохочувала членок до повної співпраці й радила щоб членки не відмовлялись брати уряду, бо це є найкраща нагода організацію краще пізнати й більш освідомитись. Вона зложила gratулації пані Будзол. новій рекордовій секретарці, й обіцяла й надалі працювати щиро у відділі для СУА і українського народу.

Пані Будзол попросила присутних не забути про часопис

Наше Життя. Приявні зложили \$22.50, а крім того ще \$40.00 на будову власної домівки.

Кінцеве слово сказала п. Войтович, подякувала приявним членкам і тим що не були але свої жертви такі зложили, похвалила членок що сходяться так гарно на вечірки що їх уладжує відділ 5 на будову своєї домівки, що їх було вже 6, а семий має бути 31 травня в домі пані Блажовської.

З відспіванням багатолітствія п. Хомяк, гості розійшлись домів. На пресовий фон Н. Ж. зложили по \$1.00 пані: П. Будзол, А. Хомяк С. Микула, М. Грудна, П. Стедкевич, О. Скікун, К. Трайтурик, А. Вітенко, М. Войтович, А. Патра, М. Гальонська, М. Кузик, А. Бисяда, А. Рудий, А. Мудра, А. Галишин, К. Ковальчук, А. Сак, і А. Мосійчук. Дрібними \$3.50. Разом \$22.50.

Павлина Будзол, секр.

БРОНКС, Н. Й.

3 чайного вечорка на прес. фонд.

Членки 8 відділу СУА. в Бронкс, Н. Й. зійшлися до дому п. Еви Хомів на чайний вечерок. Пані Хомів, секретарка відділу приготувала смачну перекуску. Членки гарно забавилися і зложили жертви \$10.00 які пані Хомів призначила на пресовий фонд Нашого Життя.

Наш відділ вислав 2 пакунки з поживою. Будемо далі продовжати працю, а теж приготуємо висилку пакунків з одінням.

Членка.

ГЕМТРЕМК, МІШ.

Дня 15 березня Відділ 26 С. У. А. урядив вечерок в честь бувшого уряду.

Помимо того що в останніх тижнях наше жіноцтво було перемучене різними підприємствами, то все таки прийшло досить поважне число членок.

Гостинний комітет приготував перекуску. Пані Стецько, нова голова 26 відділу відкрила вечеру й покликала до слова пана Нахвостача, котрий завжди інтересується жіночими організаціями, а спеціально нашим 26 відділом. Пан Нахвостач бувший жовнір американської армії, був під час минулої війни в Європі й стрічав дуже багато українських скитальців та відвідував їх табори. Він прочитав дуже цікавий лист зо скитальщини, а у сво-

ій промові говорив про скитальців, про потребу пакунків і афідавітів.

Далше покликано до слова всіх членок які висловлювались похвально для уряду з 1946 року і давали признання за їх працю.

Після того промовила ще голова Філії СУА п-ні Козаченко, яка ніколи не жалує потрудитись і при кожній нагоді загостить до нас. За це їй щира подяка.

Опісля покликано до слова бувшу голову 26 відділу, п-ню Прокопович. Вона сказала що працювала по можливості сил і завжди старалась щоб всьо було як найкористніше для нашого відділу, та подякувала всім членкам за їх признання для неї і за совісну співпрацю з нею коли тільки була потреба.

При кінці ще покликано до слова бувшу секретарку п-ню Васько, яка сказала що вона мала велику приємність у сповнюванні тих обовязків що їй прийшли. Писала дописи і все старалась бути на зборах щоб ніхто її не потребував заступати.

Опісля ще була збірка з якої призначено 10 дол. на „Наше Життя”. На кінець пані Стецько подякувала всім членкам і гостям що прийшли на вечерок і всі задоволені розійшлись.

К. Кобаса, секр.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Організаційні Збори 28 відділу СУА.

Від вчасного ранку дощ ішов ніби хмара провалилася, в неділю 4 травня, і ми уряднички потерпали що жінкам не схочеться вийти з хати навіть з нагоди організаційних зборів на які мала приїхати голова СУА. п. Олена Лотоцька і друга місто-голова Анна Бодак. Пані Анна Настюк, голова 28 відділу стрінула гостей на залізниці й прийшла з ними до Народного Дому, де вже ждало кілька жінок, що заглядали заєдно у вікна чи вже дощ хоч троха перестав. Всеж таки зійшло поважне число жінок.

Пані Настюк відкрила збори, подала програму дня, й перевела деякі із намічених точок, а опісля попросила до слова паню Бодак, яка говорила про організацію молоді при СУА., перешкоди й способи як їх усунути. Вона переказала нам свій досвід у заснуванні молодечого відділу СУА. в Брукліні, й радила членкам особисто

зайнятися приєднанням молоді в члені СУА., та допомогти їй створити окремих молодечий відділ в Ньюарку. Цікава дискусія вивязалась з того приводу. Видно було що нюарські сеніорки, (а є їх там чимало від самих початків заснування СУА.), щиро заінтересувались таким проектом, та що в короткому часі той новий відділ буде заснований.

Довший доклад виголосила пані Лотоцька, зясовуючи коротко те що ми як організоване жіноцтво вже перейшли, а дещо довше про те, що тепер є і що буде перед нами. До зобутків досягнених зачислила вона придбання прегарної колекції українського народно-го мистецтва, яку ми аж тепер зачали належно оцінювати, наш самостійний часопис Наше Життя що сповняє свою певну овітню роль й помагає СУА діяти більш успішно, а найважніше що маємо вже кадри освідомленого жіноцтва яке захищає наші інтереси тут, і теж тих що не мають змоги собі допомогти, та якому у великій мірі завдячуємо що українська-американська дитина не потонула в чужому середовищі.

Перед нами велика пропагандивна праця, казала пані Лотоцька. Співпраця в американських жіночих організаціях плянова й систематична, мистецькі вистави з відповідними інформативними брошурами й лекторками, видання творів Лесі Українки по англійськи, побільшення й поширення „Нашого Життя”, поширення СУА. серед молоді, та налагодження постійних апаратів праці в Централі, вимагатиме багато енергії, гроша і доброї волі не тільки одиниць але усього членства. Вкінці не можемо забути й про співпрацю з ВУАДопомоговим Комітетом. Ми мусимо глядіти вперед з певним пляном і постановою перевести його в життя. Нових робітниць нам завжди треба і кожна з нас є особисто відповідальна за успіх чи невдачу організації.

Після ожисленої дискусії й запитів, пані Бодак сказала ще кілька слів в справі „Нашого Життя” й на її заклик зголосилось 10 нових передплатниць.

Пані Настюк заявила що членки 28 відділу СУА. піддали думку спровадити до Америки одну з наших визначних жінок зо скитальщини, та просилиб інформацій у цій справі (Продовження на 11-ій стор.)

при Громадській роботі

(Зі стор. 10.)

ві. Пані Лотоцька запропонувала імя, та сказала дещо більше про цю жінку, її працю й заслуги для української справи. Членки радо згодилися, й винесено рішення заплатити їй дорогу, а одна членка згодилася дати їй афідевит.

Вписались до відділу дві нові членки, а пані Настюк подякувала гостям за відвідини їх відділу а членкам за приязність у цих вельми успішних зборах й закрила збори. Усі розходилися то домів то на концерт що того вечора був в тому самому що й збори Народного Дому.

Катерина Кузьма, секр.

ВУНСАКЕТ, Р. АЙ.

Відділ 29 С. У. А. уладив 16 лютого вечірку на поміч дітям скитальців. Приходу прийшло \$56.84 за ті гроші закуплено поживи по гуртовій ціні, а саме молока, помаранчевого соку, сухі овочі, та зупи.

Деякі членки ще поприносили різну поживу, а багато членок поприносили діточу одіж. Всего вислано понад п'ятсот фунтів поживи, та понад двіста фунтів одежі. Все те вислано для табору в британській зоні, який нам Централ С. У. А. призначила.

На днях отримали ми листа від завідателки табору п. Цюрко в яким пише: „терпиливо чекаєм на Вашу поміч, для наших дітей, та прошу Вас уявіть собі радість наших дітей коли прийдуть пакужки від Вас” Далше вона пише що дуже потрібне взуття для дітей, а найбільше від 1 до 3 років, а маємо таких дітей 51. Також просять для старших дітей канви та ниток до вишивання.

Великим гріхом булоби коли ми відмовили поміч тим бідним дітям. Та на жаль в нас велика байдужність а праця спадає на одиниць.

Марія Колісник, секр.

**ДЕТРОЙТ, МІШ.
Праця 31 відділу СУА**

Саме в тому часі як припадав наступний культурний Вечір, 31 відділу СУА. в домі членки п. Марії Бендини, приїхало Детройту панна Галина Зейкан. Ми її зараз таки запросили, і дуже уважно вислухали її доповідь про боротьбу Української Повстанчої Армії та життя скитальців. Опісля, приявні засипали молоду прелегентку запитами на я-

кі вона радо відповідала.

Ширу подяку складаємо панні М. Бендина за дуже бору перекуску, підчас якої переведено збірку всумі \$51.00 та передано панні Зейкан для скитальців її приятелів і знайомих які зісталися ще в Європі. Найбільше гостей прийшло від „Золотого Хреста”.

Два тижні пізніше були звичайні збори 31 відділу СУА., коли то ухвалено \$4.50 на фонд резервовий СУА, рішено вислати два пакужки до Італії для хлопців скитальців, від яких наші членки дістали листи. Постановлено зносити одіж, черевики й простирає до дому пані Біловус, яка має зайнятися висилкою пакунків та зібрано 7 нових передплат.

Таке життя й праця йде з місяця на місяць в нашій невеличкій 31 відділі СУА, і дай Боже щоб ця охота і енергія не уставали і в майбутньому.

Анастасія Г. Біловус, секр.

НЬО ЙОРК СІТІ

Річні збори Округної Ради відділів Союзу Українок Америки в Нью Йорку відбулися 16 лютого ц. р. в Укр. Дем. Клубі в Нью Йорку.

Збори відкрила голова Іванна Бенцаль. До переведення зборів вибрано п-ню Катерину Пелешок.

Із звіту голови показалося, що Н. Й. Округна Рада бере активну участь в слідуючих комітетах:

в Обеднанім Комітеті міста Нью Йорку, в З. У. А. Допомоговім Комітеті Жіночої Секції. Також виконує свої обовязки як член Нью Йорської Федерації Жіночих Клубів й висилає нас на їх Конвенції які відбуваються що три місяці, та підприємствах, напр. т. з. „Спрінг Фестивал, де виступали Українські молоді танцюристи з Нью Йорку і Нью Джерзи.

По закінченню звіту, голова подякувала всім відділам за їх співпрацю, і просила на будуче в згоді працювати для добра свого народу.

Касієрка п-ні О. Латишевська здала касовий звіт, приходи з підприємств які були влаштовані час від часу і вжито на всілякі цілі.

Місто голова п-ні М. Марусевич і секретарка К. Стефанович виконували точно свої обовязки, крім цього працювали в інших комітетах.

Після звітів предсідниці п-ні Пелешок подякувала урядови за їх працю приступлено до вибору нового уряду.

П-ні Е. Лектей дала внесок

**СВЯТО — КОНЦЕРТ
Тараса Шевченка й Ольги Басарабової**

Стараннями й при співучасті Союзу Українок, відділу 2. в Честер відбувся прилізно, бо аж в неділю, 4-го травня концерт в пам'ять Т. Шевченка й О. Басарабової. Зразу плановано два концерти, один Т. Шевченка а окремо О. Басарабової ще в березні; вже й підготовка їх була на викінченні, але із технічних причин — треба їх було відложити а з тим і злучити обидва концерти в один.

Вступне слово й привіт виголосила голова 2 відділу СУА п-ні Лебішак, довголітня членка й одна із чільніших робітниць місцевої громади.

В програму концерту ввійшли: хорові виступи дітей Рідної Школи при Укр. Правосл. Церкві, мішаний хор ім. Лисенка, та перший раз в історії честерських Українців жіночий хор самих членок відділу й мужеський хор. Були теж соля, декламації й реферати.

Діточий хор, як звичайно, милий, ніжними голосочками переливав звуки рідних пісень в серця слухачів. Жіночий хор, новість в Честер, викликав бурю оплесків за вправне виконання а ще більше за те, що дали доказ, що при добрій волі можна побороти й найбільші труднощі! Мішаний хор значився цього разу зрівноваженням голосів; час вже, щоб ширший загаль честерської молоді зрозумів красу хорової пісні.

Членки Союзу: п-ні М. Передак і А. Олійник віддали свої декламації з повним розумінням змісту.

Сольо пані М. Значко відкрило слухачам всю глибину чарів Шевченкового духа й Лисенкової інтерпретації його. Соля дітей, дівчинки А. Барагура й хлопців: Огар та Пастушок одержали заслужену нагороду за вправність. Супровожала солістів із зрозумінням техніки акомпаняменту п-на І. Б. Галицька.

Декламації дівчат Рідної Школи: Р. Соломчак, О. Баран

щоб той самий уряд зістався на слідуючий рік. Одногосно членкині потвердили і уряд зістав: П-ні І. Бенцаль Голова, п-ні Латишевська касієрка, п-ні М. Марусевич місто голова, п-ні К. Стефанович секр. П-ні К. Пелешок побажала урядови доброго здоров'я та найкращих успіхів до дальшої праці, а відтак передала голові п-ні Бенцал продовжувати збори. По довшій дискусії над працею на будуче відділи обіцяли спільно працювати.

Катерина Стефанович, Секр.

і Р. Петрик визначалися старанністю у вимові.

Реферат п-ні Г. Галицької: „Ольга Басарабова, жінка-мучениця за волю народу”, був малюнок страдань і мучеництва модерної української жінки у змаганнях за кращу долю народу.

„Шевченко й його думки про ідеологію народоправності” — була тема доповіді місцевого пароха, о. П. Галицького, який був рівнож аранжером свята та управителем хорів.

В своєму кінцевому слові подякував предсідатель Народного Дому, п. М. Єдинак (мол.) жіноцтву та й всім учасникам свята за старання та підбадьорував всіх до видержливості в підтримці зростаючого оживлення народного життя в Честер, Па.

Закінчено свято всенародним відспіванням Христос Воскрес.

**А. Гливяк, секр.
2 відділ СУА.**

**Подає Олена Штогрин
(На Зелені Свята)**

Бабка дуже добра

2 склянки молока, 1½ тузина яєць, ½ фунта масла, 1 і чверть склянки цукру, 2 куски дріжджів, 7 склянок муки, ванілі й скірки з цитрини.

Молоко підогріти, щоб було літне, дати 1 ложку цукру і розпустити в нім дріжджі, оставляючи маленький кусок, який додається до замісу.

1½склянки муки пересіяти і розробити з молоком і дріжджами, оставити щоб підросло. Додати цукор, малу ложечку соли, запах, розтоплене але не гаряче масло, збираючи шуму з него. Яйця: дванацять жовток і шість цілих добре вибити і додати до розчину. Місити цілу годину. При кінці додати склянку вимитих родзінків. Покласти в теплім місці, як підросе, накладати у високій посудини одну третину місто-та. Пекти при 325 степ. Фар.

Цю бабку можна робити парену. Першу частину муки запарити кип'ячим молоком і накрити. Як простигне додати дріжджі і поступати, як вище сказано.

Крухі тісточка

1 склянка цукру, 1 склянка свіжого, несоленого масла, 1 склянка квасної сметани ½ склянки січених мідгалів.

Все те вимісити на стільниці, додаючи муки стільки щоб тісто можна було тачати. Викроювати формою тісточка, складати в бляху, помастити розбитим яйцем посипати цукром і паудрою. Пекти в мірній пе-

ТРЕТІЙ МІЖНАРОДНИЙ ЖІНОЧИЙ КОНГРЕС

(Продовження із сторони 4.) сліз жінок на салі й які після закінчення сеансу розцілювали її.

Після цих двох промов — конгрес прибрав інше обличчя. Жінки зрозуміли, що побіч держав, у яких жінки вибороли собі усі права, існують держави з тиранією й невільництвом, й добре жіноче серце обурилося на цю жорстоку несправедливість. Коли українська й білоруська делегація внесли додаткові резолюції, селя прийняла їх оплесками, а преса вмить підхопила їх, як та кож тексти обох промов.

Конгрес закінчився, делегати обмінялися адресами своїх організацій, а прийняття у китайській амбасаді осолодило прикрість розлуки.

Привіт до Рідного Краю, виголошений у радіо

Жінки українки!

Разом із делегатками всіх свободолюбних народів, ми українські делегатки виступаємо в обороні цих ідеалів поступу і свободи, за здійснення яких, ви приносите найвищі жертви.

У глибокій вірі в остаточну перемогу цих ідеалів, шлемо вам, борці за волю людини й народів, за волю України — наш гарячий привіт.

Слава Україні! Героям Слава!

Додаткові резолюції, запропоновані українською й білоруською делегацією та прийняті Міжнародним Конгресом

Міжнародний Жіночий Конгрес вважає, що в краях під виключним впливом комунізму як напр. в Україні й Білорусі та ін. мати не має елементарних засобів заснувати родинне огнище, й тому конгрес:

1. вимагає, щоб мати була звільнена від усіх важких робіт у копальнях та на нічних змінах у фабриках.

2. вимагає, щоб не відлучувати чоловіків від жінок, висилаючи їх на роботу дуже далеко, бо це руйнує подружню мораль.

3. вважаючи, що в краях під совітським режимом існують релігійні переслідування, вимагає, щоб ті, що покинули свій край з того приводу, мали право азилу в тому краю, де вони схоронилися, й щоб були признані політичною еміграцією та щоб мали право на працю.

4. вимагає в Міжнародному Червоному Хресті в Женеві висилати ліки для ранених тих підпольних армій, (У.П.А.) що в імя християнських і демократичних принципів борються за волю своєї країни.

Текст промови, виголошеної українською делегаткою на Міжнародному Жіночому Конгресі в Парижі

(французькою мовою)

Ексцеленціє, Пані, Панове, Я приношу Вам привіт з дуже далека, дальше як з Китаю чи з Америки. Я приношу Вам привіт з позо залізної заслони — з України.

Хоч Україна втратила свою незалежність в 1919 році — українські жінки мали прегарні успіхи в громадській праці, до якої вони зуміли притягнути всі суспільні класи, зокрема в Західній Україні.

Сьогодні всі частини України знаходяться під большевицьким режимом. Українська жінка примушена працювати в копальні, у фабриках важкого промислу, в далеких просторах Сибіру та в пустинях Центральної Азії. Їй забрали діти, відбираючи право виховувати їх, проти всіх основ християнської моралі. Однак вона залишилася на своєму місці, в своєму краю, задрісно зберігаючи це, що для неї найдорожче й найсвятіше.

На жаль, Пані, Вас інформує тільки голосна, офіційна пропаганда, що є далеко від правди. Ви мабуть не чули нічого про українську патріотку, що не боялася ніяких жертв у боротьбі проти двох тоталітарних режимів.

Наприкінці останньої війни тисячі жінок покинули свою батьківщину, одні — депортовані німцями, друлі, ті, що тікали від нового „визволителя“, що обіцявав сумнівну свободу. Вони йшли на захід, до країн справжньої демократії й свободи, мимо великих труднощів і незвичайних перешкод, часто пішки, уносячи з собою свій найбільший скарб — діти.

Та Захід їх не зрозумів. Захід здивувався: Чому вони залишаються після закінчення війни будьто в Німеччині, будьто в Австрії, не хочучи повертатися в батьківщину? Треба було аж, щоб вони відповіли: „ми воліємо померти з нашими дітьми тут, як повертатися під цей нелюдський режим“, щоб їх врешті, оставили в таборах ДіПі, відбираючи їм усі людські права, а навіть право азилу.

Щоб рятувати тих нещасних — українська еміграція Америки й Канади робить великі зусилля. Це якраз жінки, що грають велику роль в допомозі. Вони збирають одяг, харчі та медикаменти й висилають їх до таборів. Вони роблять заходи, щоб спровести до Америки українські сироти.

На жаль їхня акція не може

НОВИЙ ТРЮМФ ДОННИ ГРЕСЬКО

У Виннвуд, коло Філадельфії, в палаті п. Рассела Баума, якого рід квейкерський був одним з основників стейту Пенсильвенії й міста Філадельфії, виступила 4 травня, скрипачка-віртуозка Донна Гресько. У програму концерту ввійшли композиції Чайковського, Віньявського, Шопена й Равела.

Дібірна американська й українська публіка що заповнила великий сальон палати, вітала гру Донни з великим одушевленням і рясними оплесками домагалася наддатків. Акомпанювала п-на Оля Дмитрів, талановита п'яністка.

Донну Гресько запросив пан Баум за посередництвом свого приятеля п. Евгена Рогача. Дохід призначено на допомогу акцію квейкерської організації „Френдс Сервіс Комітті“, яка помагала багатьом українським скитальцям в Європі.

Крім концерту того дня, була в палаті теж вистава українського народного мистецтва, що її артистично уладила п-ні Марія Хомин, із зразків своїх і позичених в Централі США. До помочі п-ні Хомин була п-на Маланка Милянкович, редакторка англійської частини „Нашого Життя“ і п-ни: С. Ро-

довагги тих, що важко працюють в колгоспах чорнозему України, де мимо відомого богацтва — панує голод, ані тих, що боряться в рядах Української Повстанчої Армії проти большевицького режиму з надією на прихід волі, якою так дорожимо всі.

Пані й Панове, я можу Вас запевнити в імені українських жінок — тих, що залишилися в краю і тих, що з нього виїшли, що українська жінка ніколи не забуде тих принципів, які зумовили цей конгрес та буде боротися за їх здійснення.

У світі, який треба змінити й який має бути вільний від тиранії, невільництва й терору, реалізуючи гасло „свобода людині й народам“ — українська жінка віднайде своє місце, яке призначене їй Творцем та стане мотором людського поступу.

Л. К.

гач, Д. Пришляк і С. Матера, студентки Академії СС. Василянок у Факс Чейз.

Новий твір-олія „Гуцульське весілля“ у дрібніші образи мистця Петра Андрусіва, додавали поваги й чару до вистави якою захоплювались американці, що їм вперше довелося побачити багатство української культури.

ХТО ПОМАГАЄ УПА?

Заступник міністра судівництва в комуністичнім уряді у Варшаві був у Лондоні, де нарікав що Українська Повстанська Армія одержує вказівки, фінансову поміч та зброю від національних груп із закордону, головню із Злучених Держав і Канади, а теж з окупційних зон в Німеччині.

ІВАН ГАСИН

НАЙСТАРШИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
у Філадельфії

В потребі удавайтеся до нас, а дістанете чесну і ширшу обслугову. Ціна після Вашого бажання

КАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНА

HASYN FUNERAL HOME
2241 North Broad Street
Philadelphia 32, Pa.

PHONES: ST 4-1418 — ST 4-1234

ЦВІТИ

на весілля, похорони й інші
оказії

замовляйте тільки в українського квіт'яра

Емілія М. Матковський
ДОСТАВЛЯЄ ВСЮДИ в МІСТІ
ФІЛАДЕЛФІЇ

EMIL M. MATKOSKI
2904 W. Poplar Street
Philadelphia 30, Pa.

Phone: FR 7-5582

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі